

Дора Габе
Апостолът

Какви са тия облаци над моята земя,
като от приказка родени,
и тия черни сенки, конници подплашени
без поводи и стреме,
и тия дълги пътища,
от изток тръгнали видения?
Ще минем ли през тях,
по пътя ли ще спрем без време?

Преминал ги е някога, отдавна,
с прекрасен образ, като рицар,
най-хубавият мъж на моя край,
най-светлият апостол – Караджата;
и спряло слънцето, а Черното море,
като огромна черна птица,
поело дъх и най-голямата вълна
разбило в рояк искри като злато.

Ще тръгна да го диря – зарад теб,
осиротяла малка земя.
Във всички ще се вгледам.
Ако ли очите ме измамят,
или ръцете ми не го познаят –
сърцето си в сърцето му ще впия
и ще извикам: „Ето го,
дигни високо своето първо знаме!“

А после, нека ме претъпчат,
паднала пчела без жили,
и облаци да летят
и сенките им да не спират,
земята да ме смеси с своята пръст,
от мене всички сокове изпила –
очити ме, отворени от радост,
няма да угасват, няма да умират!

КРАЙ

© Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11647>]